

Jerome Klapka Jerome v knize *Tři muži na toukách* barvitě vykreslil typickou situaci turistů, kteří jsou sice přesvědčeni o tom, jak pečlivě putují ke svému cíli, když se ale opakovaně proderou roštím, vždy k svému úžasu stojí opět nad stejnou vesnicí – jen z jiné strany. Výlet se tak stává hororem. Čtenář se příjemně baví. Ale co když se totéž stane nám? Podobná obava zazněla i na pastorační radě. Rádi bychom otevřeli velkou diskusi nad některými důležitými otázkami našeho společenství, ale které to jsou? Která je nejpodstatnější? Najednou se ukázalo, že to zdaleka není tak jednoznačné, jak to na první pohled vypadalo. A tak se rodí idea pastoračního plánu pro naše společenství; ač nejsme žádná far-nost a mnozí z vás sem putují ze vzdálenějších koutů Prahy. Oč tedy jde?

Zkusme si každý za sebe položit klíčovou otázku: Co je základní vizí našeho společného podnikání? Najednou se objeví roj možností, od nejobecnějších úvah (spása všech lidí), přes postupná upřesňování (zvýšit počet návštěvníků našich bohoslužeb), až po velmi konkrétní podobu (pomoci starým lidem s dopravou na bohoslužby).

Názorným příkladem může být již otevřená diskuse o možné úpravě interiéru našeho kostela. Nápady mohou obsáhnout vše, od malých kosmetických úprav, přes změnu opony, až po řešení radikální – zbourání a znovupostavení (což, obávám se, patří do oblasti Jirákových pověstí). Zásadní je jiná otázka! Proč

něco měnit? Jaký smysl – význam to má? Co je cílem?

A tak se pastorační rada rozhodla podstoupit takové „grilování“ myšlenek a pokusí se nahlédnout tyto podněty jasněji a pečlivěji. Asi byste k tomu měli dost co říci i vy! Proto vás prosím, abyste – pokud uvažujete o významu svatovojtěšského společenství také pro vás, vaši rodinu; máte vztah k našemu kostelu, lidem... – abyste řekli někomu z pastorační rady svůj názor či pohled na věc. Nyní je ten pravý čas k správnému uchopení celé problematiky. Možná se z diskuse neurodí nic přínosného. Ale stejně tak můžeme stát na přelomové hranici!

P. Michal

Co mi vypověděly originální plány našeho kostela?

Během letošního jara jsme s manželem páteru Michalu Němečkovi nabídli, že můžeme u nás v atelieru digitalizovat stavební plány našeho kostela svatého Vojtěcha. Vzhledem k tomu, že aktuální stav našeho kostela zůstává po dlouhou dobu bez zásadní přeměny, zajímalo mne, jaké stavební úpravy byly v našem kostele v průběhu let realizovány a co tyto stavební zásahy s interierem kostela provedly. Prostudovala jsem podrobně všechnu dostupnou dokumentaci, která ke kostelu existuje a i přesto, že dokumentace již není zcela kompletní, lze ze zbylých plánů mnohé zjistit.

Kostel sv. Vojtěcha byl postaven v letech 1925–1927 jako součást nové budovy Arcibiskupského kněžského semináře a Teologické fakulty UK podle projektu Františka Havla. Slavnostně vysvěcen byl 6. listopadu 1927. Po uzavření vysokých škol za německé okupace byl seminář vystěhován (fakulta uzavřena jako všechny ostatní vysoké školy) a v budově sídlilo ministerstvo pošt. Po nástupu komunismu byl objekt církvi opět zabaven a sloužil různým účelům, například redakci mezinárodního časopisu *Otázky míru a socialismu*. (To z historie kostela na Webu a nikoliv z plánů.)

V průběhu 80. let byla sakrální architektura kostela znovu radikálně přestavěna podle projektu PPÚ z roku 1984. Podle politické objednávky byl kostel přestavěn na víceúčelový sál, sloužící pro účely KSČ. Sál byl zpřístupněn přímo z budovy bývalého arcibiskupského semináře. Změna vstupu do sálu pro veřejnost stavebně vyvolala další destruktivní vestavby nejen do bývalého prostoru presbyteria, do hlavní i bočních lodí, ale současně i do obou věží.

Jaký dopad přestavba na interier kostela měla? Zbudováním mramorem obložených schodišť z obou stran sálu z patra do přízemí (pod kterým máme farní kávu), výstavbou proskleného foyeru, vestavěného do spojovacího krčku, kvůli kterému byly zazděny okna osvětlující oltář (který dnes využívá pastorační středisko) a přestropením a využitím centrální části presbyteria na divadelní a filmové jeviště s funkční jevištní technikou (které využívají děti) a přestavbou přízemí presbyteria na výdejnu občerstvení (kterým musí procházet při každé liturgii procesní průvod) bylo zcela *zničeno presbyterium kostela*. Přestropením hlavní lodi sálu v místě bazilikárních oken, podvěšením podhledu (který zásadně mění výškovou proporci původního prosto-

ru) a větším vykonzolováním druhotně vložených balkonů, opláštěním nosných sloupů sálu a jejich využitím pro rozvody klimatizace, tlumočnické techniky a ozvučení sálu (kde se na zemi naše děti vzdělávají v hodinách náboženství) a oddělením bočních lodí a vstupní předsíně od hlavního sálu skládacími plnými dveřmi (které překáží při vnímání liturgie i při příchodu do kostela) byla *zničena hlavní loď i obě boční lodě*. Přepatrováním obou věží, vestavbou tlumočnických kabin a promítací techniky na kůr, vestavbou technického zázemí klimatizace a elektrorozvodů celého objektu do věží (které dnes opět využívají jen částečně děti na volnočasové aktivity) a zřízením vestavěné velkokapacitní šatny v předsíni kostela (která zabírá cenný prostor) byly *zničeny obě věže, kůr i termální okno*. Celá rekonstrukce navíc vnesla do interieru kostela výrazný design, poplatný stylu brutalismu, který v 80. letech ovládl všechny politicky strategické stavby a tím byla *destruována jedinečnost původního prostoru kostela*.

Pro bližší představu uvádím několik dalších srovnatelných stavebních realizací KSČ v Praze ze stejného období, všechny ovšem již prošly zásadní rekonstrukcí: trasa I.B pražského metra (stavba 1979–1985, rekonstrukce 1990 stanice metra Moskevská na stanici Anděl), asanace Žižkova a následná výstavba panelových domů (asanace 70. léta, stavba panelových domů 80. léta, kompletní rekonstrukce a zateplování panelových domů 2002–2013), Sanopz (stavba 1985–1989, kompletní rekonstrukce 1990–2008 na nemocnici Na Homolce), Palác kultury (stavba 1976–1981, kompletní rekonstrukce 1998–2000 na Kongresové centrum), Moto-kov (stavba 1975–1977, kompletní rekonstrukce 2001–2005 na City Empiria) aj.

Dnešní podoba presbytáře, oltářů, ambonu, sedadla pro kněze a opony je realizována podle návrhu architekta Michaela Bořkovce a všechny tapisérie jsou dílem Evy Jelínkové. Oba tvůrci svým řešením splnili hlavní požadavek zadavatele na nutnost mobility všech součástí liturgického prostoru, který ovšem sám o sobě *popírá kanonické podmínky liturgického prostoru*.

V roce 2010 byla díky iniciativě našeho společenství a práci architekta Jiřího Zavadila ke vstupu do kostela přistavena rampa (ale ani toalety, ani kaple nejsou pro handicapované návštěvníky v interieru přizpůsobeny). V tomto kostele Svatovojtěšské společenství existuje již více než 20 let. *Víceúčelovost* našeho kostela je stále přetrvávající prioritou majitele objektu, kterým je Arcibiskupství Pražské. Dne 6. 11. 2027 nás čeká výročí 100 let od vysvěcení kostela a otázkou i na nás samotné zůstává: *v jakém interieru kostela budeme toto výročí slavit?*

Radmila Ibllová

Svatostánek

O prázdninách se konečně podařilo zrealizovat dlouho očekávanou změnu a přenesli jsme svatostánek z horní kaple (zpovědnice) do boční lodi. Je jisté, že nám bude chvilku trvat, než se v nové situaci zorientujeme. Vždy se musím usmívat, když malí ministranti bloudí se svíčkami hledající cíl svého slavnostního průvodu s eucharistií. Ale to se už během podzimu naučí.

Možná právě proto stojí za připomínku pár důležitých bodů. Svatostánek, jak jsem psal v červnovém Vojtíku, je především místem uchovávání eucharistie pro nemocné. Ale sekundárně také místem, kde můžeme zůstat v klanění a modlitbě před Pánem. Proto

u svatostánku poklekáme. Jinak se v kostele ukláníme směrem k oltáři. Doporučuji, abychom se při příchodu do našeho kostela i nadále pokřižovali či uklonili oltáři, ale poklekali jen tehdy, když jsme v blízkosti svatostánku nebo vstupujeme do boční lodi. Starší lidé samozřejmě nemusejí klekat, ale postačí malá úklona na znamení úcty. Kdo v boční lodi setrvává celou mši, jistě nebudou stále poklekat, ale vzdají úctu při příchodu do boční lodi a při odchodu z kostela. Ostatní postoje a gesta se řídí děním v hlavní lodi. Velice, velice doporučuji setrvat v modlitbě před nebo po skončení liturgie. Zvláště ti, kdo již nemají malé děti, mohou této vzácné příležitosti využít. Ostatní prosím, abychom přede mší i po ní zkusili alespoň v blízkosti eucharistické lodi přeci jen zachovat klid a ticho pro osobní modlitbu. Kdo pracujete v okolí a máte věřící kolegy, upozorněte je na možnost adorace i během dne – záves u těchto skleněných dveří již zatahovat nebudeme.

P. Michal

Ohlédnutí za prázdninami

Těm, kteří v letních prázdninách vidí také příležitost ke ztišení a soustředěnějšímu přemítání o otázkách víry, mohu doporučit akci, kteréáze svých regionálních počátků dávno získala záběr celorepublikový – Akademické týdny na Pavlátově louce, tj. v bezprostřední blízkosti půvabného Nového Města nad Metují ve východních Čechách.

Tato akce, jíž se mohou účastnit jednotlivci, manželské páry i celé rodiny, má počátek již za dob první republiky. Dnes to vypadá tak, že necelé dva kilometry od města, kdy Vás cesta zavede do hlubokého lesa, se před Vámi najednou otevře prostorná louka (bez signálu pro mobilní telefony!), po jejíchž okrajích jsou

Bagr v kostele

rozmístěny malé dřevěné chatky, jídelna s kuchyní a umývárny. Přírodní bazén na louce, okolní malebné lesy, blízká řeka Metuje – to vše láká k typickým prázdninovým činnostem, což je také leckterými návštěvníky využíváno. Akademické týdny však kromě toho nabízejí program přednášek, které v prostorném a otevřeném stanu uprostřed louky probíhají od rána do večera.

Každý den zde začíná mší svatou. Struktura dne pak pokračuje cca čtyřmi devadesátiminutovými přednáškami a večerním programem. Samotné přednášky mají podobný charakter jako přednášky ČKA v našem kostele, tj. vždy se dostane na otázky posluchačů.

Z letošního programu mě nejvíce zaujaly přednášky P. Františka Lízny, který podal svérázné, ale nádherné svědectví života ve víře, prof. Jana Sokola na téma Co říká Bible o Stvoření?, prof. Blanky Říhové (světoznámé české imunoložky), dr. Jiřího Grygara o kosmickém záření, doc. Jaroslava Meda o Bohuslavu Reynkovi a Romana Jocha o feminismu. Z mého výčtu je také vidět, že přednášky mají velmi široký tematický záběr – nejde zde jen o „čistou“ teologii.

Účast na přednáškách je dobrovolná; nic tedy nebrání kombinovat při pobytu třeba i celodenní výlety do turisticky atraktivního okolí (Babiččino údolí, Orlické hory, vodní nádrž Rozkoš) se samotnou účastí na přednáškách. Malebná uzavřenost Pavlátovy louky rovněž umožňuje navazování vztahů mezi účastníky akce navzájem, kteří se potkávají při přednáškách, v jídelně i při večerním programu.

Bližší informace o letošním ročníku Akademických týdnů i připravovaném ročníku 2014, včetně přihlášek, jsou na www.akademicke-tydny.info.

Hynek Krátký

Podle titulku by se zdálo, že jde o příspěvek směřovaný k dětem. Ovšem ne tak docela. První zářijovou neděli jsem při dětském kázání vytáhl nový trumf: krásný traktor s nakládací radlicí firmy JCB – Toko. Mám k němu hluboký osobní vztah. Dostal jsem ho totiž od ředitele této firmy osobně a byl to dárek pro náš kostel! Vypadá to divně? Traktor pro kostel? Rozšafný pan ředitel pracuje v české firmě, ač by se podle názvu zdálo, že je spíš z Japonska. Ukázal mi svůj podnik a nechal mě řídit obrovský traktor JCB 426 AGRI HL. Úžasné! A ještě úžasnější bylo zjištění, co všechno dnešní stroje musí umět zvládat, jak funguje servis... Proč o tom píšu do Vojtíka? Protože jsem si znovu uvědomil, že nás Bůh povolal ke spáse v těle – tedy v hmotné realitě. A my máme úkol tuto skutečnost s radostí a úžasem vnímat, brát vážně a podle toho s ní nakládat. Nejde jen o hezká slova, teologii či literaturu. Jde stejnou měrou o techniku i vědy přírodní... Teď se mi dokresluje již několik let stará myšlenka: technika jako předmět díky i proseb o požehnání do kostela patří! Je znamením, jak fascinující je Bůh, který nám dal rozum a schopnosti do takové míry, že dokážeme sestavit stroj, jakým je třeba bagr nebo traktor. Více a více na mne dopadá tato skutečnost v bezprostřední blízkosti technických univerzit, kde ostatně mnozí z vás studovali či pracují.

A pak druhá věc. Jako dítě mne moc nezajímaly obrázky svatých ani sochy. Nebylo na nich nic, co by malé dítě zaujalo. Snad jediným inspirujícím bodem byla zvířátka, ale těch v kostele také moc není (zvláště u nás). Kdysi mi jedna maminka vyprávěla o svém ani ne dvouletém synovi, který je natolik fascinován bagry na ulici či v hračkářství, že úpl-

ně ztuhne a jen ukazuje s vyvalenýma očima na fascinující monstrum. Nebyl v nich strach, ale úžas. A tak se zrodil nápad, nějak vložit do prostoru kostela zastavení se nad technikou. Ale jak? Letní setkání s panem ředitelem firmy Toko bylo doslova jako rána z nebe. Pan ředitel mi v jedné chvíli podal model jejich traktoru a říká: „Když to bude pro kostel, budu rád!“ Tak to zkusíme. Nevím, zda to vy, jako společenství víry, unesete. Nevím, zda vydrží stroj na svém podstavci nad schodištěm dětské lodi, zda ho nakonec nedobudou dětské ručičky či něčí neopatrnost. Ale za pokus to stojí. Když se náš kostel nemůže chlubit ani madonou z desátého století ani mečem sv. Michaela, může mít svoji vlastní raritu: radost nad Božím darem rozumu v podobě malého traktoru!

P. Michal

Prázdniny končí – ať žijí prázdniny

Já vím, opět parafráze, ale když ono to tak vlastně v životě chodí často. Abych vysvětlila, proč to říkám zrovna teď. Rádi bychom se podělili o další silný zážitek letošního léta – Pasecké hudební slavnosti. Jsou jim věnovány vždy první, pátek, sobota, neděle měsíce srpna. Pravidelně, již 23 let. Je to fenomén, dar, pohlazení, ukázka spontánní chuti do života a především událost, která vždy pohladí i „dobíjí baterky na maximum“, a to nejen nám, velkoměstským luffákům. Letos byl tento efekt ještě zvýrazněn tím, že zatímco v Praze, samozřejmě jistě nedopatřením, probíhal nemravný souboj mezi nejvyššími „kulturtréger“, v Pasekách se muzicírovalo. Muzicírovalo naplno! V krásně opraveném kostele sv. Václava Akademie, nesoucí jméno téhož světce, spolu se svými báječnými hosty předvedla

v pátek večer vybrané skladby Antonia Vivaldiho, Arvo Pärta, Bély Bartóka a Benjamin Brittena, jemuž, vzhledem k letošnímu stému výročí jeho narození, byla věnována zvláštní pozornost. Vše doplněno o úryvky z Čapkovy Knihy apokryfů v podání Stanislava Zindulky. Pasecké setkávání v sobotu dopoledne s Bachovými Braniborskými koncerty, Brittenovou symfonií, spolu s naprosto aktuálními žurnalistickými glosami Karla Čapka. A k tomu ještě zajímavá beseda s Helenou Medkovou a Stanislavem Zindulkou, moderovaná Pavlem Ryjáčkem. Závěr tohoto mimořádného třídní patří vždy slavnostnímu provedení nějaké mše. Tentokrát to byla Mše C dur Franze Schuberta. Přesto, že nemám ve zvláštní oblibě koncert v rámci liturgie, tady mi to nikdy nevádí – je to autentické „ad maiorem Dei gloriam“. Zvláštní místo – genius loci, bytostných buditelů – Zapadlých vlastenců a pravé, živé kultury. Slavnosti jsou událostí, jíž žijí bez rozdílu všichni v Pasekách, shromáždění kolem rodiny Waldmannů; po celý rok se na ně pilně připravují. Dalo by se vyprávět, vyprávět, vyprávět. Možná, že bychom jejich historii mohli ještě někdy pár řádek věnovat. Každopádně, tyto překrásné tři dny byly opětovným potvrzením toho, že pokud budou existovat takovéto oázy, kultura zůstane zachována, bez ohledu na to, co se dočteme v pondělních novinách. A tak na konec bych ráda tlumočila pozvání na čtyřadvacátý ročník – přijďte pobejt do Pasek nad Jizerou!

P. S.: A abych nezapomněla: duchovno je doplněno nabídkou tradičně výborných precíků i decinky dobrého vína.

Irena Brožová

Dny důvěry v Praze: listopad 2013

Dny důvěry, ekumenické setkání mladých organizované ve spolupráci s komunitou Taizé, se už v České republice staly tradicí. Tato tradice byla zahájena v roce 2007 setkáním ve Zlíně, v roce 2009 se Dny důvěry konaly v Brně a o dva roky později v Olomouci. Letos jsou mladí lidé ve věku 17–35 let zváni do Prahy, kde se Dny důvěry uskuteční 15.–17. listopadu v chrámu Nejsv. srdce Páně na Vinohradech.

Od pátku do neděle se účastníci zapojí do společných modliteb s meditativními zpěvy, nasloucháním Božímu slovu a modlitbou v tichu. Stejně jako v Taizé, ekumenické komunitě ve Francii, budou na programu biblické úvody, sdílení ve skupinkách, semináře a společné jídlo. Účastníci budou ubytováni v rodinách pražských farností a sborů. Tímto bychom na Dny důvěry rádi pozvali všechny mladé lidi z celé ČR.

Důležitou součástí pouti důvěry je také zážitek přijetí a pohostinnosti. Aby bylo možné Dny důvěry v Praze uspořádat, musíme najít dostatek rodin, které by byly ochotné mladé lidi na dvě noci ubytovat. Není potřeba mnoho: dva metry čtvereční na zemi a dvě snídaně. Přes svou jednoduchost mohou taková setkání zanechat hluboký dojem a právě gesto přijetí mladých poutníků hostitelskými rodinami bývá často nejsilnějším zážitkem celého setkání. Jak účastníci setkání, tak hostitelské rodiny se musí v případě zájmu zaregistrovat na internetové stránce www.dnyduvery.cz, kde najdete také bližší informace. Velice oceníme, pokud toto pozvání předáte i dalším lidem, které by setkání mohlo zajímat.

Setkání v Praze již nyní začali připravovat mladí lidé z různých církví. Pokud je vám mezi 17 a 35 lety a chtěli byste se do příprav zapojit, můžete napsat na tuto adresu: vecerduevery@gmail.com. Z našeho společenství se na přípravě podílejí Madla Grecová a Tereška Jelínková. U nich můžete také získat podrobnější informace.

organizační tým Dnů důvěry

Kde jsi... kde nejsi... – to je, oč tu běží

Parafrázovat jeden z překladů Shakespearova Hamleta se nabízí jaksi mimoděk. Porozumět zadání svého života – umět svůj život, umět svůj čin – úkol nelehký, leč zásadní. A o to, prosím, běží v knížce nakladatelství Cesta, která je žhavou novinkou letošního neméně žhavého léta. Jde o rozhovor Marka Orko Váchy s Karlem Satoriou (trapistickým mnichem – otcem Martinem) *Život je sacra zajímavěj*. Mystika, kontemplativní modlitba, skutečnosti, s nimiž si, ve spěchem pohrkané současnosti, ne vždycky víme rady; a mnohdy ani necítíme potřebu se o ně příliš zajímat, jsou tu ve vši hloubce pojednány – nabízeny k zamyšlení srozumitelně, pochopitelně, lidsky a naprosto aktuálně, mnohdy s báječným humorem. Strhující přístup. Text, který člověka pohltí tak, jako dobrá detektivka. Nemůžete se odtrhnout, dokud nedoputujete až k netradičnímu, v jistém smyslu provokujícímu závěru.

Ta úžasná chuť žít je nakažlivá. Vřele doporučujeme – zhltni jsme ji přednostně, hned v prvních dnech dovolené.

Irena Brožová

Z kalendáře Pastoračního střediska

5. 10.	Kurz pomocníků v pastoraci
9. 10.	Akademie nejen pro seniory (host kardinál M. Vlk)
23. 10.	Akademie nejen pro seniory
6. 11.	Akademie nejen pro seniory
8.–9. 11.	Duchovní obnova s Józefem Augustynem SJ
20. 11.	Akademie nejen pro seniory
30. 11.	Duchovní obnova s Vojtěchem Kodetem
4. 12.	Akademie nejen pro seniory
7. 12.	kurz pomocníků v pastoraci

Kalendář sv. Vojtěcha

6. 10.		společensví mládeže
20. 10.		společensví mládeže
1. 11.	17.30	mše ze slavnosti všech svatých
3. 11.		společensví mládeže
17. 11.		společensví mládeže
1. 12.		společensví mládeže
16. 12.	16.00	zpovídání pro děti
16. 12.	18.00	zpovědní večer (do 20.00)
18. 12.	18.00	zpověď mládež (do 19.00)
18. 12.	19.00	zpovědní večer (do 21.00)

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová, Irena Brožová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.